

en saadan stor Kirke? Ja, den har jo ikke selv bygget sin Kirke. Det var 1596, at der gik en Ildbrand over Maribo, og da brændte ogsaa Kirken. Man opfatte at bygge den op igjen, da der jo laa en stor Kirke lige tæt ved Byen. Den tilhørte rigtignok dengang endnu det adelige Frøentkloster, hvortil det gamle Munk- og Nonnekloster var bleven forandret efter Reformationen, men 1620 ophevede Christian den Fjerde aldeles dette adelige Frøentkloster, og saaledes kom den store Kirke til at høre den lille By til. Det er jo en stor og smuk Gave af Kong Christian, men det havde dog ikke været underligt, om Byen havde taget lidt i Betænkning at tage derimod. Besiddelsen deraf medførte jo Vedligeholdelsespligten, den for en lille By tunge Byrde, at vedligeholde en saa stor Kirke. Ja, dengang den blev bygget, blev der godt nok sørget for, at Klosteret og Kirken kunde bestaae, men det var alt skilt fra Kirken, da den kom i Byens Eie; Klosters store Gods skjænkede Christian den Fjerde 1620 til Sorø Academi; de Sørder, der tilhørte Klosteret, og som ikke vare ubetydelige og laa tæt ved Maribo, fik Lov til at ligge, uden, at Noget brugte dem, indtil en Entrepreneur ved Hoffet omsider kom overeens om at tilkjøbe sig dem, hvorefter de saa i en senere Tid gik over til at blive indlemmede i Grevskabet Knuthenborg. Der blev kun slet sørget for den nye Kirke, hvad Indkomster angik. Af en lille Landsby, Refshale, der hører til Landdistrictet, svares der en ubetydelig Tiende. Man kan maastee regne, at Kirkens Indtægter aarlig beløbe sig til 300 Rd., og deraf skal en Organist og de øvrige Kirkebetjente lønnes, og dermed skal ligeledes Vedligeholdelsesomkostninger afholdes. Men det var ikke blot Midlerne, man manglede, man savnede ogsaa i den Tid hos dem, der skulde sørge for Kirkens Vedligeholdelse, den rette Smag, det rette Syn og den rette Forstand paa, hvad der hørte til at vedligeholde et saadant arkitektonisk Kunstværk som denne Kirke; hvad der skulde gøres, blev ikke gjort, og hvad der ikke behøvede at blive gjort, det gjorde man. I det Indre blev Kirken ved en Skillemuur deelt i 2 Dele, en større og en mindre; den større, østlige Deel brugte

man til Kirketjeneste, og i den anden Halvdeel henfattede man endeel Ting, som hørte Communen til, og som man ikke andetsteds havde Plads for. Det var det Indre; hvad det Ydre angaaer, tilbyggede man et Spir, som man gjerne kunde have ladet være bort. Maribo Kirke hører til de Kirker, som man kalder kullede Kirker, som ikke have Taarn. Det hørte med til Bygningsskikken, det var Noget, som den hellige Birgitte selv havde ønsket skulde iagttages. Hun vilde ikke engang have, at hendes Kirke skulde have Hvirkirke, der maatte ingen Forskjel være i Kirkebygningen; hun var en Eigheds-Prædikanter. Men i Begyndelsen og Løbet af forrige Aarhundrede syntes man, at en Kirke ikke saae godt ud uden Taarn eller Spir, og derfor nedrev man den øverste Deel af den østlige Gavl og opførte derpaa et lille Spir af Træ, der var beklædt med Træpaaner, og hvori man tillige ophængte Kirkens 2 Klokker, men om end et saadant Træspir vel vedligeholdes og aarligt forsynes med fornøden Maling eller Tjæring eller hvad det nu er, vil man dog kunne begribe, at naar det i over 100 Aar har været udsat for Vind og Veir, vil det let tage Skade og blive noget skrøbeligt. Naar man tager alt dette i Betragtning og seer, hvorledes det efterhaanden mere og mere er gaaet tilbage med Maribo Kirke, kan man ikke undres over, at, da Opmærksomheden henimod Midten af dette Aarhundrede begyndte at henledes paa de Skritte, som Fædrelandet eiede i arkitektoniske Mindesmærker fra den ældre Tid, og da ikke blot Regjeringens Opmærksomhed var henledet derpaa, men dens Hænder samtidigt vare blevne mere frie ved Loven af 1861 om Kirkesyn, idet den derved fik Bemyndigelse til mere uindskrænket at raade over det Overflud, som kunde findes i Regnskaberne for adskillige af de Kirker, der vare bedre doterede, og som „hørte sig selv til“ — da det, siger jeg, var kommet saavidt, begyndte man ogsaa at tænke paa at saae disse for en stor Deel mishandlede Kirker restaurerede, og det er da heller ikke underligt, at de første Kirker, Bliffet faldt paa, vare Maribo, Kallundborg og Viborg Kirker. Man begyndte med Maribo Kirke, den var